

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Liz Elwes

STYLE SISTERS

Paris Princess

Text copyright © by Liz Elwes, 2006

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-467-2

Sestre postilu

**Princeza
iz Pariza**

Liz Elves

Prevela Sonja Rajović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Mojim roditeljima – za sve.

*Izvanrednom piscu Keti Hopkins čija je neverovatna velikodušnost i
dobrota legendarna. Zauvek ću ti biti zahvalna.*

*Džajlsu Elvsu i mojoj deci, Vilijamu, Elis, Tomasu i Džejmiju što
vode tako zanimljive živote i što su mi obezbedili toliko rečenica iz
ove knjige (nadam se da vam to ne smeta).*

*Mojim sopstvenim sestrama po stilu: Frensis Tojnbi, Sari Mouer,
Džil Rotvel, Meri Saldani, Merion Džefri, En Rends, Rozi i Oliviji
Makdonel i Suzani Vandevelde koje imam privilegiju da zovem
svojim prijateljicama.*

*Brendi Gardner, Rut Vilijams, Melisi Pejti i svima u Pikadiliju za
pomoć, strpljenje i savete.*

Bernis Grin koja je sve ovo započela.

Prvo poglavlje

Utorak, 19.00 h

„Jednostavno znam da ću je obožavati.“

„Keri! Još se niste ni upoznale.“

„Znam, ali neki čudan osećaj mi govori da će biti tako.“

„Kladim se da ćeš je mrzeti.“

„Kladim se da neću.“

Reni je uzdahnula. „Možda i hoćeš. Možda će sve one biti odvratne. Možda će one mrzeti nas. Kladim se da će pomisliti da imamo stila. Šta mislite?“

Pogledala sam je. Sedela je na podu moje spavaće sobe u umrljanoj majici (mojoj), starom donjem delu pidžame (takođe mom), a lice je namazala zelenom maskom. Nije prespavala kod mene. Reni jednostavno voli da se oseća kao kod kuće kada svrati.

„Hmm...“ rekla sam. „Mislim da ću morati da kažem, verovatno neće.“

„Ali, zar nam Francuzi potajno ne zavide na neobičnom stilu oblačenja?“

Kloi je podigla pogled sa noktiju na nogama koje je lakirala i odmerila Reni od glave do pete. „Apsolutno, naročito ako pod 'neobično' misliš na... sasvim i potpuno grozno.“

Reni je ispružila ruku ispod mog kreveta tražeći papuču kojom je gađala Kloi. Promašila je.

Kloi je složila facu, ali Reni je već usmerila pažnju na nešto drugo. Kopala je ispod mog kreveta – spazila je moju zalihu časopisa kada je pronašla papuču. „Hej! Jeste li već odlučile?“

Glava mi je visila s bočne strane kreveta posmatrajući kako jedan deo Reni nestaje. „Odlučile šta?“ rekla sam njenim nogama.

„Šta? Jao – udarila sam glavu! Kako to misliš? Jeste li odlučile šta ćete da obučete? *Je suis** da se uverim da ćemo biti *très chic i belle***. *Pour les filles françaises****.“

„Nisam znala da su Velšanke.“ Kloi je mrdala prstima da osuši lak. Za nekog ko je sanjar i romantičar ponekad ume da bude prilično zajedljiva.

Ispod sebe sam čula kako se gomila časopisa ruši.

„Ha, ha. Slušajte, vas dve. Imamo još samo nekoliko dana da odlučimo. Mislim da je izuzetno važno da ostavimo dobar utisak istog trenutka kada izađu iz autobusa.“

„Čujem te“, rekla sam zvaničnim tonom.

„Dovoljno je loše što toliko otmenih devojaka mora da dođe ovde, usred nedodijne, pa zar da ih dočeka zid od belih patika i donjih delova trenerki od velura.“

„Alo, ako misliš na...“

Ispod kreveta se začuo uzdah. „Ne, ne pričam o tvojoj mami, Keri, mada jeste tačno da ima poseban i upadljiv stil oblačenja.

* Je suis (fr.) – ja hoću (Prim. prev.)

** Très chic, belle (fr.) – veoma moderne, lepe (Prim. prev.)

*** Pour les filles françaises (fr.) – za francuskinje (Prim. prev.)

Pričam o nama. Moramo se obući tako da ih zadivimo, da ne pomisle da smo seljanke. Ali pošto je jedini društveni događaj kome mogu da se raduju žurka dobrodošlice u školi u ponedeljak uveče, velika je verovatnoća da će upravo to i pomisliti.“ Mogla sam da čujem kako okreće još jednu stranicu.

„Dakle, kažeš da izgled tipa roze odelo i bele salonke koji sam planirala neće valjati?“ nastavila sam.

Nastala je tišina.

„Dobro, ako imaš takav stav...“

„Okej, okej, Reni, šta ćeš ti da obučeš?“ Kloj je sada duvala u prste na nogama. Naporno.

Reni se unatraške izmigoljila i sela, pobeđnički stiskajući u rukama članak o oblikovanju obrva. „Pa, pošto pitate, neodlučna sam između opuštenog izgleda u farmerkama i čizmama, sa majicom na pruge – da se osećaju kao kod kuće – i crne mini suknje, dugih čarapa i vrećastog džempera u stilu pariske učenice.“

„Divno, Reni, dala si mi ideju“, oduševila sam se.

„Koju?“

„Da stavim nekoliko češnjeva belog luka da mi viri iz ušiju i nekoliko komada crnog luka u brus.“

„Pa“, rekla je, zabacivši sjajnu crnu kosu preko ramena (blagosloveno genetsko zaveštanje od tate Indijca) „moram da priznam da bi trebalo malo poraditi na tvom prednjem delu...“

„Možemo li da ne pričamo o tome?“ zamolila je Kloj pre nego što sam odgovorila. „Hoću da pričam o devojkama iz Francuske.“

Kloj nikada ne mora da brine o svom prednjem delu. Ne mora da brine ni o jednom delu svoje anatomije. Sa dugom, kovrdžavom tamnom kosom, zelenim očima i svetlom kožom ona je prirodno izuzetno privlačna. Dajte joj da obuče neku staru izanđalu majicu i donji deo pidžame i ona će smisliti

nešto moderno i originalno da ćete na kraju poželeti da ste vi to obukli. Uzmite u obzir to i činjenicu da je dobra i pažljiva osoba i začudićete se da uopšte ima drugarice.

„Prilično si uverena da će devojka koja dolazi kod tebe na razmenu biti divna, Keri.“ Namrštila se. „Mislim, sigurna sam da će biti. Samo se nadam da će se lepo provesti. I da ćemo se mi dopasti njima.“

„A zašto im se ne bismo dopale?“ pobunila sam se.

„Francuskinje provode sate ulepšavajući se, znaš“, rekla je Reni. „Kladim se da ćemo od njih naučiti dosta toga.“

„Znam, na primer da vežbamo“, predložila sam. „Pročitala sam negde da nikada ne prestaju da istežu i zatežu svoja preplanula tela.“

„Ooo, ooo“, uzdahnula je Reni. „Setila sam se nečega. Gledajte ovo. Mogu da ih naučim ovome što mi je mama pokazala sa časa joge. Ako radite ovo svakog dana, guza će vam biti malecka kô ništa.“ Bacila se na pod. „Pogledajte. Legnete na stomak licem ka podu. Onda lagaaaaaano i naizmenično podižete noge nagore i držite ih pravo i zategnuto.“

„Ali, Reni, ti nemaš veliku guzu“, pobunila sam se.

„Znam“, dahtala je. „Mislila sam na tebe i Kloj.“ A onda je počela da se valja od smeha po tepihu.

Krenula sam da uzmem još lakova za nokte i nagazila na njenu guzu.

„Hej! Ovo definitivno spada pod „Šta im se neće dopasti“. Nećeš steći još prijatelja ako se tako ponašaš. Ako uzurpiráš nečiji lični prostor.“

Začulo se zvono na vratima. „To je moj tata“, rekla je Reni. „Moraćemo da nastavimo razgovor sutra. Ali nameravam da mu kažem da si me namerno nagazila.“

„Onda ću ja njemu da kažem da želiš da se ljubakaš sa Kenijem, ali da vaše usne razdvaja neki virus koji je zakačio i zato leži u krevetu...“

Pogodila sam je u živac. Vrisnula je, skočila i trčala po sobi u pomami, navlačeći školsku uniformu preko donjeg dela pidžame i majice, trpajući časopis u torbu (prvo me je pitala) i grabeći sve svoje stvari.

Renin tata misli da su svi momci grabljivi seksualni manijaci. Takođe znam i da njen tata ne zna ništa o njenim budućim planovima da spusti svoje usne na Kenijeve, ali da zna, Kenijevo stanje bi se znatno pogoršalo. Reni se nada da će ga sutra videti, ako joj njegova mama dozvoli da poseti njegovu bolesničku postelju. Svim posetiocima je zabranjen prilaz do kraja nedelje.

A što se mene tiče, ja ću sutra sigurno biti na sastanku. Ali ja se pravim mrtva hladna i apsolutno niko ne zna koliko sam uzbuđena zbog toga. Prošli su dani kada sam svima živima brbljala o svojim osećanjima. Više nisam sentimentalni labrador. Sada sam poput misteriozne osobe-mačke. Iznenadila sam sebe svojim glumačkim umećem. Možda odem u profesionalce. Jutros kada je prošao pored moje sobe, Ned me je video kako izvodim ples i pevam ljubavnu pesmu ispred ogledala. I naravno, pošto mi je on mlađi brat, rugao mi se. Ali ja sam bila u prednosti zato što nije znao zašto plešem. Ha ha! A to znači da on ništa ne zna. Baš volim.

„Reni“, pozvala sam je kada je krenula ka vratima.

„Šta je? Ne reci više ni reč o *znaš ti kome* ili ću umreti.“

„Važi. Nemoj da se stresiraš.“

„Ne stresiram se.“

„Jesi li sigurna?“ upitala je Kloj.

„Da, sigurna sam, hvala.“

„U redu, ako ti tako kažeš. Nisi pod stresom zato što ćeš se sutra možda videti sa Kenijem.“

„Upravo tako. Mogu li sada da idem?“

„Reni?“

„Šta je?!“

„Zar nećeš da skineš tu masku s lica?“

He, he. Reni ne ume da sakrije osećanja kao ja. Ja sam gospođica Nedokučiva. Čak ni Kloj, koja mi maže lak na nogama dok pišem, ne može da prodre u moja tajna osećanja.

10.45 h

Kada je Kloj krenula kući, ubrzo posle Reni, Ned se iznenada pojavio ispred nas na odmorištu stepeništa. Počeo je da se uvija i čudno trza i ispušta zvuke poput mačke koju dave.

„Nede, šta radiš to, pobogu?“ pitala ga je Kloj, zapanjena.

„Vežbaš ulogu za predstavu *Džozef i veličanstveni raznobojni kaput iz snova?*“ dodala sam.

„Jok. Imitiram Kloj. Ovo je njen ples volim-svog-dečka-želim-da-ga-poljubim-tako-sam-srećna-mora-da-je-slep.“

Moram da obavim onaj razgovor sa mamom i tatom o sjajnim prednostima internata za dečake. Ponovo. Moraju da shvate da smesta mora da ode za njegovo dobro. Ne mogu da dočekam sutrašnji sudar.

*

Renin savet

Ako vam je priroda podarila poveće poprsje, izbegavajte velike debele pletene džempere. Možda mislite da oni pokrivaju grudi i čine ih manje upadljivim. Grešite! Veliki džemperu jednako velike bazuke.

Drugo poglavlje

Sreda, 10.25 h

Moram da uradim neke od onih vežbi i dobijem malenu francusku guzu na vreme za sudar danas po podne.

10.30 h

Vežbanje mi je dosadilo.

Moraću da se pomirim sa činjenicom da mi se guza neće smanjiti do dva sata po podne. I baš me briga. Tromesečje je i ne možete očekivati da se na raspustu previše naprežem. Zaslužujem odmor od dvočasa engleskog kod nastavnice Mekgaj. Vrlo uskoro ću videti kako strelja očima poput lasera i puca kvrgavim zglobovima.

Po mojoj proceni, upravo sam vežbajući izgubila kalorijsku vrednost jedne masline. Danas za ručak imamo picu koju ću moći da jedem uverena da sam je već istrošila. Onda će mama da me odbaci do *Zrna kafe*. On će biti tamo. Ovo je predizlazak.

Prvo se nalazimo sa svima, a onda idemo sami u šetnju po parku. Biće kao u nekom romantičnom filmu.

Skoro da ne mogu da poverujem. Nakon perioda uznemirenosti praćenog čestim olujama, imam osećaj kao da su se oblaci razišli, a sunce bacilo zrake na moj život. (Nastavnice Mekgaj – čitajte i plaćite – umem da budem tako dubokoumna.)

Kada mi kasnije u životu bude zatrebala terapija (a nema šanse da neće), dr Dženings, moja buduća terapeutkinja, će želeti da zna da je bilo i lepih trenutaka. Zamislite njenu sreću kada sazna da je onoj krhkoj i hrabroj duši, poznatoj kao ja, Keri Henderson, najzad krenulo nabolje.

Evo nekih dobrih stvari u mom životu:

Imam najbolje, najbolje drugarice na celom svetu. Divne, divne Kloj i Reni. I našu novu drugaricu Amerikanku, Medi, koja je ovog tromesečja krenula u Boton haj. U početku je bila jeziva, ali je zaključila da smo sada okej. Kloj i Reni zamalo da ne budu najbolje drugarice, zbog nedavnog nesporazuma oko iznenađenja za Klojin rođendan. Malu zapuštenu sobu na tavanu u njenoj kući pretvorili smo u lepu belu spavaću sobu i nekako uspeali da to sakrijemo od nje, ali ne zahvaljujući Reni i Kloinom dečku, Tomu. Bili su tako beznadežni kada je laganje u pitanju, da me uopšte ne čudi što je Kloj pomislila da se nešto dešava između njih dvoje. Besmisleno, naravno. Kada je Dag Brenan u osnovnoj školi zvao Kloj 'brisko' zbog kovrdžave kose i rasplakao je, ko mu je za vreme odmora sipao farbu u čizme? Reni. E, to se zove odanost.

A da ne pominjem da Tom obožava Kloj i da je najodaniji dečko na svetu.

Da li sam ja to ponovo napisala reč dečko? Hm, hm. Mislim da me to dovodi do druge dobre stvari: i ja imam dečka. Pravog. Ne kao Deni koji se ljubi kao usisivač i koji se odselio

u Birminghamu. I ne kao Kris Džouns (poznat i kao 'Kris Džouns – školski bog') sa kojim sam se poljubila (bez strasti) dvaput i koji se pokazao kao pravi kreten. Moj novi dečko je dobar, zabavan i *très, très* divan. I JA mu se dopadam. (Otkrila sam da je to ključni element u scenariju dečko / devojka.) Zove se Džek Harper i sâmno pisanje njegovog imena u ovoj rečenici čini da se osećam pomalo čudno. A često ispisujem njegovo ime. U redu je kada to radim između tajnih korica ovog dnevnika, ali žvrljam i po koricama radne sveske i po papirićima. Onda moram da nažvrljam nešto preko toga, ili da pocepam papiriće u paramparčad i bacim ih u kantu. A to je zato što nemam normalan život, nemam privatnost, kao ostale devojke mog uzrasta. Ned me uhodi na stepeništu, a mamin radar je podešen na 'Keri ima momka – moram sakupiti još informacija'. Bukvalno mogu da čujem kako trepće kada prođe pored mojih vrata.

I konačno: *LES FRANÇAISES ARRIVERENT*, što mislim da znači 'Francuskinje dolaze'. Naš program razmene učenika počinje uskoro. Neke od nas su razočarane što na razmenu ne dolaze i dečaci. Zbog 'incidenta' koji se dogodio prošle godine, a koji je dostigao vrhunac kada je tata Sofi Vilis upao u školu sa dvojicom ortaka iz pikado tima i tražio 'nekog Francuza, ženskog petka Pjera', škola ove godine igra na sigurno. Sreća naša. Međutim, madam Deba, ima prijateljicu koja predaje u nekoj pametnoj privatnoj ženskoj školi u Parizu pa je tako organizovala da ove godine dođe četrnaest devojaka.

Sigurna sam da će biti, šta je ono Reni rekla? – „*Chic i belle.*“

Iako nam je Midlton najbliži grad, a ovaj deo Engleske nije poznat ni kao centar modernog ni lepog, dajemo sve od sebe da lepo izgledamo, naročito Kloj, koja se oblači pametno i šarmantno. Ona kupuje fantastičnu odeću u prodavnicama polovne garderobe. Mogla bi da korača ulicama svuda po svetu i privlači oduševljene poglede. A niko ne ume da postiže magiju

sa kosom i šminkom bolje od Reni. A ja, ja se trudim i volim da mislim da nisam loša u dizajniranju enterijera. Ali, mi smo samo tri četrnaestogodišnje tinejdžerke protiv gomile. Zato smo veoma uzbuđene što nam pravi kosmopolitski stil dolazi na prag. Moći ćemo da razmenjujemo savete vezane za modu i šminkanje i sve ostalo.

*Vive la France!**

12.30 h

Mama se upravo pojavila da mi kaže da sada izlazimo. Idemo na picu u Midlton, mesto koje ima konobarice, za desert čokoladne kolače kao i mint bombone u činiji. Znam da normalne porodice stalno jedu van kuće, ali se u našoj kući to ne dešava nijednom godišnje. Izmišljena terapeutkinjo, dr Dženings, molim vas zapišite: siromašno detinjstvo.

12.35 h

Ned je prošao pored moje sobe sa skoro trinaestogodišnjom guzicom koja mu je ispala iz farmerki. Odvratno. Ne želim da gledam njegove bokserice sve vreme, hvala lepo. A ni da ga gledam kako izvodi onaj glupi ples svaki put kada prođe. Mama mi kaže da se ne obazirem na njega, da je to samo faza kroz koju prolazi. E pa, izgleda da ta faza traje od kada se rodio.

Sada kada je moj stariji brat Maks otišao da putuje godinu dana, na mene je pao teret obaveze da slomim Nedov duh. Naporan je to posao, ali neko mora i to da radi.

* Vive la France! (fr.) – Živela Francuska! (Prim. prev.)

12.40 h

Morala sam da se vratim nazad. Zaboravila sam mobilni i morala sam još jednom da se pogledam u ogledalo. Visoka 1.83 m (u mojim godinama!), duga tamnoplava kosa, plave oči, crna mini suknja od teksasa i duboke čizme. Uopšte nije loše, jer su bezoblične krive noge sada pokrivene neodoljivim crnim dugim čarapama.

Pošto sam već bila na donjem spratu, volela bih da dodam svom iskušenju sledeće: mama je obukla tamnoljubičasti džemper i komforne pantalone od streča. Imati roditelja kome su prirodna vlakna nepoznanica – to stvarno treba izdržati. Dodajte tome i činjenicu da je zamenica direktora u školi koju pohađam i mislim da će svi shvatiti zašto ću provesti toliko vremena na terapiji.

Kevin savet

Ako zaista imate veliku guzu, nikada nemojte nositi jakne koje dopiru do nje. Takođe nikada nemojte nositi pantalone sa visokim strukom – u njima vam guza izgleda ogrooomno. (Mama, zapiši). Ne želim ni da pomenem odeću sa elastičnim pojasom, jer niko ispod šezdeset i pet godina nema razloga da zalazi u to.

Potrebno vam je veliko ogledalo da biste se videli od glave do pete. Ono ne zauzima mnogo mesta, a donosi svetlost u prostoriju. Ogledala čine male sobe većim.

Treće poglavlje

Sreda, 19.00 h

Džek me je čekao ispred kafića, predivan u crnoj jakni i farmerkama. Njegove smeđe oči su se nasmešile kada me je video, a meni se nešto okrenulo u stomaku. Kao i obično.

Kloi, Tom i Medi su već bili u *Zrnu kafe*. Primetila sam da je Kloi obula veličanstvene firmirane antilop čizme koje joj je Medi poklonila za rođendan. Stari par je pozajmila Dženifer Kuper kada smo je doterivale. Dženifer je nekada pokušavala da očara Džeka. Medi je pokušavala da očara Sašu Duli i njene prijatelje pretvarajući se da može da popije mnogo bakardija. Ishod: povratila je po Kloinim starim čizmama. Dženifer to nikada nije prebolela, ali je Medi naučila lekciju. Zaklela se da više nikada neće piti alkohol.

Medi je bila u dugom crnom kaputu od filca za koji se jednostavno znalo da je kreacija jednog istaknutog japanskog dizajnera. Njen tata je Danijel Van de Velde, modni pisac i guru, koji dobija gomile besplatne garderobe od kreatora. Blago njoj. Ima ormare sa odećom koju je tek skoro počela da nosi. Kada

se doselila u naš kraj, imala je čudan stil. Samo ću reći da joj se stil sastojao od mnogo crne i bele šminke i poderanih stvari. Tada je izgledala veoma nepodesno i sve je na njoj kiptelo. Reni je brže-bolje predložila da džogiramo sa njom ujutru pre škole da joj pomognemo da sredi liniju i ona sada zaista izgleda mnogo bolje — gracioznije i veličanstvenije pre nego divlje i jezivo. Hvala bogu pa sada ima dovoljno samopouzdanja da trči sama. Bila je mnogo brža od mene i Reni i od prvog dana je bilo očigledno da je mi samo sputavamo. Šteta. (važno: moram pronaći način da smršam, a da to ne uključuje rano ustajanje ili vežbanje.)

Džek i ja smo dobili toplu čokoladu koju smo naručili i stali pored Medi.

„Reni je još kod Kenija?“ upitala sam, preletevši pogledom po prepunom kafiću.

„Da“, odgovorio je Tom. „Florens Najtingejl* je najzad odobren pristup.“

„Drugim rečima, Keni se oporavlja od virusa i njegova mama kaže da se oseća dovoljno dobro da prima posete“, pojasnila nam je Kloj.

Džek je počeo da mi uvrće pramen kose oko prstiju. Kunem se da su svi mogli da čuju kako mi srce kuca.

„Da li je mogao nešto da uči?“ upitala je Kloj zabrinuto.

Učenje. Mrzim tu reč. Ovo je prvi put da se vidimo sa momcima za vreme raspusta. Već duže vreme se ubijaju od učenja za završne ispite**. A najgore je to što Džekov tata ide na poslovni put, pa će tako Džek biti sa mamom u dubini prirode. Ona obično skita na relaciji London–Pariz, ali su je ovog puta

* Florens Najtingejl bila je istaknuta engleska bolničarka u vreme I svetskog rata. (Prim. prev.)

** Od 14. do 17. godine učenici u Engleskoj na kraju svake školske godine polažu završne ispite koji su uslov za upis na fakultet. (Prim. prev.)